

کوهنوردان امدادگر از تجربه‌های سخت و مرگبار امداد و نجات در حوادث کوهستانی می‌گویند

ارتفاع پست

❗ برای آنها که دنبال آدرنالین بالا هستند، فرقی نمی‌کند از برف و بوران به خود بلرزند یا با هرم خورشید، شربشر عرق بریزند. فقط دنبال هیجان‌اند، حتی اگر نابلد راه باشند. کوهنوردی از آن هیجان‌هایی است که عاشقانش گرما و سرما نمی‌شناسند و البته ورود به این مسیر، خالی از خطر مرگ یا مصدومیت نیست. این هفته در تپش پای صحبت امدادگرانی نشستیم که هزار متر بالاتر از زمین به عملیات و امدادرسانی پرداختند و ناجی جان کوهنوردان شده و یاپیکر قربانیانی را به پایین انتقال دادند تا به چشم انتظاری خانواده هایشان پایان دهند. آنها در میان خاطره بازی‌های شان از تجربه‌های خود گفته و هشدارهای مهمی هم برای عاشقان کوه و طبیعت داشتند.

لیلا حسین زاده

تپش

ریزش بهمن

سقوط بهمن از حوادثی است که به گفته این کوهنورد، کمتر کسی از آن، جان سالم به در می‌برد. او از حادثه‌ای می‌گوید که حدود پنج سال پیش برای دو نفر از هم استانی‌هایش رخ داد که به قله سنبران صعود کرده بودند، اما در بازگشت با بهمن مواجه شدند: «نزدیک پناهگاه گل‌گل، مسیر بهمن‌گیری وجود دارد که به ندرت بهمن می‌گیرد، اما آن روز و زمانی که آنها در حال عبور بودند، توده بهمنی به اندازه یک کامیون رویشان ریزش کرد و زیر آن مدفون شدند. در دنیا، به ندرت ممکن است کسی از بهمن نجات پیدا کند، زیرا بهمن، آن قدر فشرده است که با ریزش آن، حس می‌کنید چند تن برف رویتان است. از سوی دیگر، وقتی در حجم بالا سقوط می‌کند، فضای زیرین آن، تاریک می‌شود و تشخیص جهات بسیار سخت است. پس از سقوط، یکی از آنها که شناگر بود، با حرکات موجی توانست فضایی برای تنفس خود باز کند. او لباس مناسب‌اسکی به تن داشت، اما همراهش نه. همان شناگر، پس از خارج کردن دوستش از زیر برف، از ما کمک خواست. تیم ما حرکت کرد و به فاصله دو ساعت هم بچه‌های تیم شهرستان ازنا رسیدند. شوربختانه با وجود تلاش فراوان، مردی که لباس مناسب به تن نداشت، فوت شد و دیگری زنده ماند.

دامنه‌های مرگ



مصطفی خلیلی ۴۳ ساله، معروف به آرش اشتران، یکی از حرفه‌ای‌های کوهنوردی که ۱۸ سال است به عنوان مسوول فنی هلال احمر ازنا فعالیت می‌کند و در عملیات مختلف امداد و نجات حضور داشته است. او در این گزارش بخشی از خاطرات ۲۴ سال خود را برای خوانندگان تپش تعریف می‌کند.

کوهستان شوخی ندارد



جواد نوروزی، کوهنورد دیگری است که ۳۰ سال از عمرش را در قله‌ها و کوه‌های مختلف سپری کرده است. مرد ۴۹ ساله‌ای که تن صدای بسیار جوان و سرحالی دارد و نشانی از ۴۹ سالگی در آن دیده نمی‌شود. او کوله‌باری از تجربه کوهنوردی دارد و حوادث بسیاری از کوهستان را به چشم دیده است. نوروزی هم

مثل خلیلی در عملیات‌های مختلف امداد و نجات حضور داشته و خاطرات پد و خوب زیادی از ۲۰ سال فعالیت خود در هلال احمر خراسان رضوی دارد. حوادثی که او برای خوانندگان تپش تعریف می‌کند، مربوط به دهه ۸۰ است.

جدانشدن از گروه و مرگ

یکی از حوادث کوهستانی که نوروزی در عملیات امداد و نجات آن حضور داشته، مربوط به ارتفاعات بینالود و حوالی روستای سیدآباد چناران بود. حادثه دیدگان، شش کوهنورد و از افراد بومی منطقه بودند که پس از مدتی در خانقاه ساکن شدند. در حالی که هر شش نفر در خانقاه بودند، چهار نفر از آنها تصمیم گرفتند برای گشت‌زدن در دور و اطراف منطقه از خانقاه خارج شوند. مدتی بعد دو نفر باقیمانده که نگران تاخیر آن چهار نفر شده بودند با سازمان امداد و نجات تماس گرفتند و درخواست کمک کردند. ادامه ماجرا را از زبان نوروزی بخوانید: «با ما تماس گرفته و گفتند چهار نفر مفقود شده‌اند. همراه با بچه‌های امداد و نجات به منطقه اعزام شدیم، چون منطقه برفگیر شده بود از سر شب برف‌کوبی را شروع کردیم و سرگناه به خانقاه رسیدیم و با آن دو نفر صحبت کردیم. مختصات دوستان‌شان را گرفتیم و گفتند به یکی از دره‌های سمت راست رفته‌اند. تمام شب را برف‌کوبی کردیم و صبح آن روز رسیدیم به یکی از آن افراد که